

Cara Hunterová

Čtvrtý případ inspektora Fawleyho

První dívka se vrátila.
Druhá takové štěstí
mít nemusí...

Takový
hněv

HOST

Přeložila
Markéta Polochová

Cara Hunterová

Čtvrtý případ inspektora Fawleyho

První dívka se vrátila.
Druhá takové štěstí
mít nemusí...

Takový hněv

BRNO
2021

All the Rage

Copyright © Cara Hunter, 2020

Cover photo by Edalin Photography via

Getty Images and by Silas Manhood

Cover design by David Grogan at Headdesign

Translation © Markéta Polochová, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0702-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-0703-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0704-7 (MobiPocket)

Mému bratru Markovi

Prolog

Noc je tak teplá, že nechala okno otevřené, a záclona se líně pohupuje v jemném vánku pozdně letního parna. V bytě se svítí, ale pouze v obývacím pokoji. Tak ví, že je sama. A taky hraje hudba. Nijak nahlas, a přesto je v takovém dosahu, aby ji slyšel. Zpočátku se tím trápil — dělalo mu starosti, že se dostane až příliš blízko a prozradí se. Ale poučil se a ví, že i za denního světla stojí dodávky, jako je ta jeho, všude kolem. Lidé si jich dávno přestali všimnat. Dokonce i ti vnímavější. Jako ona.

Stáhne okénko ještě o kousek níž. Určitě se chystá ven, protože hudba je rychlá, energická, veselá. Ne jako ty unylé jazzové kousky, kterým obvykle dává přednost. Na okamžik zavře oči a pokusí se představit si, co bude mít na sobě, jaká látka se zrovna dotýká její pokožky ještě vlhké ze sprchy, kterou před chvílí slyšel. Nebudou to ty černé šaty se zdobením z korálek, které přiléhají tak těsně k tělu, že si v duchu vybaví její křivky. Kdyby se chystala na rande s nějakým bouchačem nebo s přítelem, neposlouchala by takový škvár. Nemá namířeno ani za rodiči: kdyby byli v Oxfordu, všiml by si jejich auta. Ne, určitě se chystá na dámskou jízdu. Což znamená, že si vybere něco méně vyzývavého a decentního, něco, čím bude svému okolí zdvořile naznačovat nedostupnost. Možná ty modré šaty se širokými rukávy. Mají tyrkysovou barvu. Říká se jí „Tiffany blue“. To dřív nevěděl. Jsou to pěkné šaty. Prosté. A jedny z jejích nejoblíbenějších.

Nic z toho mu neprozradila, přišel na to sám. Nebylo to tak těžké. Stačí pečlivě sledovat: pozorovat, mít trpělivost a analyzovat. Někdy to trvá pouhých pár dní, jenomže ty nebývají ani zdaleka tak uspokojivé. Tahle mu zabrala už tři týdny, ale on si rád dá načas. A něco mu napovídalo, že ona za to stojí; ostatně, v tomtéž ji utvrzovala reklama na šampon, který si kupuje. V každém případě se už z vlastní zkušenosti poučil, že takové věci se nesmí uspěchat. Pak totiž člověk dělá chyby. A tehdy jde všechno do kopru.

Někdo přichází. Slyší klapot podpatků. Vysokých. A chichotání. Trochu si poposedne, aby získal lepší výhled, a plast na sedadle pod ním se skrčí a přilepí se mu na oblečení. Na druhé straně ulice se objeví dvě dívky, na kterých není decentního absolutně nic, to je zřejmé na první pohled. Poseté flitry a s přemalovanými rudými rty vrávorají na těch svých botách vhodných leda tak pro kurvu. Nány pitomé, už teď jsou slušně pod parou. Ani jednu z nich nikdy neviděl, ale musí to být její kamarádky, protože se zastaví před jejím domem a začnou se přehrabovat v kabelce. Jedna něco vyloví s radostným máchnutím a hlučným: „Tadá!“ Lesklá růžová šerpa s jakýmsi třpytivým nápisem, který nepřečte, ale to ani nemusí. Přimhouří oči: podobné cetky už viděl. Chystá se na rozlučku se svobodou. Na debilní rozlučku se svobodou! Odkdy se zabývá takovými kravinami? Něco na způsobu, jak se k sobě ty dvě tisknou, smějí se a špitají si, ho znejistí. Přece to nemůže být její rozlučka! To nejde — ona by nikdy — aniž by o tom věděl — ani nenosí prstýnek — určitě by si všiml...

Trochu se předkloní, aby lépe viděl. Jedna z těch dvou zazvoní na zvonek a tiskne ho tak dlouho, dokud se nahoře nerozrazí okno.

„To musíte dělat takový randál? Jako vážně?“

Snaží se mluvit káravě, ale v jejím hlase je slyšet smích. Vykloní se a z ramene jí sklouzne pramen dlouhých tmavých vlasů, ještě mokrych ze sprchy. Zatají se mu dech.

Jedna z těch dvou zvedne hlavu a triumfálně roztáhne ruce. V jedné svírá plastovou korunku, ve druhé růžovou šerpu. „Hele! Podívej se, co máme!“

Dívka v okně zakroucí hlavou. „Něcos mi slíbila, Chlo — žádná veteš, a už vůbec ne korunky!“

Ty dvě vybuchnou smíchy. „Tento velice vkusný doplněk je shodou okolností můj, ne tvůj,“ řekne ta druhá. Trochu jí ztěžkl jazyk. „Pro tebe tady máme tuhle drobnost...“

Znovu zaloví v kabelce a zvedne něco nad hlavu, a když se ta věc zaleskne ve světle pouliční lampy, muž zřetelně vidí, co to je: sytě růžová spona do vlasů s umělými drahými kameny tvořícími nápis ZADANÁ.

Dívka v okně podruhé zakroucí hlavou. „Co jsem komu udělala, že mám na krku zrovna vás dvě, co?“

Po těch slovech zmizí, po chvilce se ozve bzučení zámku vchodových dveří a ty dvě se smíchem vklopýtají dovnitř.

Muž otevře palubní přihrádku. Ta mrcha má štěstí, že se s ní nevypořádá rovnou tady a teď a nezatne tipec celé té jejich šaškárně. Ale neudělá to. Chce si užít vzrušující čekání — dokonce i teď. To překrásné vyčkávání, kdy do sebe vstřebává jeden detail za druhým: její vůni, chuť i dotek jejích vlasů. Ten pocit, že je může mít, kdykoli si zamane... a že jediné, co mu v tom brání, je jeho vlastní zdrženlivost...

Ještě chvíli sedí, zatíná ruce v pěst a zase je uvolňuje, čeká, až zrychlený tep znovu zpomalí. Teprve potom strčí klíč do zapalování a nastartuje.

Budík zazvoní v sedm, ale Faith Applefordová vstávala už před hodinou. Vlasy, oblečení, make-up, to všechno zabere čas. Zrovna sedí u toaletního stolku a doladuje poslední tahy řasenkou, když uslyší matku volat z kuchyně.

„Nadine, jsi vzhůru? Jestli chceš odvézt, musíš být dole do deseti minut.“

Z vedlejšího pokoje se ozve zaúpění. Faith si představuje, jak se její sestra překulila na druhý bok a na hlavu si tiskne polštář. Pokaždé stejný scénář: Nadine je po ránu úplně nemožná. Na rozdíl od Faith. Ukázkové ranní ptáče. A vždycky dokonale připravená. Obrátí se zpátky k zrcadlu, hlavu natočí doprava i doleva, aby zkontrolovala obličej ze všech úhlů, zakroučí si pramen vlasů a uhladí výstřih světříku. Nádhera. Nejde o to, že by se chlubila. Skutečně taková je. Nádherná.

Vstane a z trsu kabelek pověšených na dveřích si jednu vybere. Semišovou. Dobře, pravý semiš to není, ale museli byste se přiblížit až těsně k ní, abyste to poznali. Barvu má ideální, zejména k téhle bundičce. Dokonalý odstín modři.

• • •

Adam Fawley

1. dubna 2018

9:15

„V pořádku? Nestudí vás to moc?“

Když se sonda dotkla její kůže, cítil jsem, jak se Alex zachvěla, ale rychle zavrtí hlavou a usměje se. „Ne, je to dobré.“

Sestra se otočí zpátky k monitoru a natuká něco na klávesnici. Všechno v místnosti je tlumené: světla i zvuky. Jako když se ponoříte pod hladinu. V nemocnici panuje činorodý ruch, zato zde jako by se zastavil čas.

„Tady ho máme,“ pronese sestra konečně, natočí monitor směrem k nám a usměje se. Obraz ožije. Hlavička, nos i drobná pěst, zvednutá do vzduchu jako při vítězství. Pohyb. Život. Alex nahmatá moji ruku, ale ani na vteřinu nespustí oči z toho maličkého.

„Vy jste tady dnes poprvé, vidíte, pane Fawley?“ pokračuje sestra. „Pokud se nemýlím, na první ultrazvuk jste nedorazil.“ Sice se snaží tvářit, jako že o nic nejde, ale z jejího hlasu je patrné, že mě soudí.

„Byla to složitá situace,“ vyhrkne Alex. „Měla jsem hrozný strach, že se něco přihodí... nechtěla jsem to zakřiknout...“

Pevněji jí stisknu ruku. Už jsme to probírali: proč mi nic neřekla, proč se mnou nemohla žít, dokud neměla jistotu. Dokud to nebylo stoprocentní.

„To nic,“ ujistím ji. „Důležité je, že teď jsem tady a že to maličké je v pořádku.“

„Srdce mu tluče silně a pravidelně,“ řekne sestra a znovu vyťuká něco na klávesnici. „Roste normálně, přesně tak, jak by ve dvacátém druhém týdnu mělo. Nevidím žádný důvod k obavám.“

Cítím, jak vydechnu — ani jsem si neuvědomoval, že zadržuju dech. Jsme starší rodiče, přečetli jsme všechny brožury, podstoupili každý test, a přesto...

„Víte to jistě?“ zeptá se Alex. „Protože bych vážně nerada absolvovala amniocen...“

Sestra se znovu usměje, tentokrát vřeleji. „Všechno je v naprostém pořádku, paní Fawleyová. Nemáte se čeho bát.“

Alex se ke mně obrátí. V očích má slzy. „Je to v pořádku,“ hlesne. „Všechno bude v pořádku.“

Dítě na monitoru se náhle přetočí. Je jako drobný delfín ve stříbřité tmě.

„Takže,“ řekne sestra a znovu uchopí sondu. „Chcete znát pohlaví miminka?“

• • •

Fiona Blakeová postaví před dceru misku cereálií, ale Sasha jako by si toho ani nevšimla. Od chvíle, co sešla dolů, nespustila oči z telefonu, a Fiona se musí držet, aby něco neřekla. U nich doma se mobil při jídle odkládá. Ne proto, že to Fiona přikázala, ale protože se na tom obě shodly. Nechtěly při jídle civět do přístroje. Otočí se, aby nalila čaj do konvice, ale když se vrátí ke stolu, Sasha dál čumí na displej.

„Nějaký problém?“ zeptá se Fiona a snaží se nepůsobit podrážděně.

Sasha zvedne zrak a zavrtí hlavou. „Promiň — Pats píše, že dneska nejde do školy. Prý celou noc blila.“

Fiona se zašklebí. „Taky tu střevní chřipku chytila?“

Sasha přikývne a telefon odloží. „Vypadá to tak. Musí jí být pěkně zle.“

Fiona si dceru zkoumavě prohlédne. Lesknou se jí oči a tváře má lehce zarudlé, a když se nad tím tak zamyslí, trvá to už týden. „Cítíš se dobře, Sash? Sama vypadáš, jako bys měla lehce zvýšenou teplotu.“

Sasha vykulí oči. „Já? Jsem v pohodě. Fakticky, mami, všechno v cajku. Akorát mám děsný hlad.“

Pak se na mámu uculí a natáhne se přes stůl pro lžičku.

Na policejní stanici v St. Aldate se konstábl Anthony Asante pokouší o úsměv, ale výraz v obličeji detektiva seržanta Gislinghama značí, že neodvádí moc dobrou práci. Ne že by Asante neměl smysl pro humor, ale groteska ho moc nebere. Proto má problém radovat se ze sklenice plné vody, která stojí dnem vzhůru na jeho stole. A navíc by si nejraději nafackoval, protože zapomněl, co je dneska za den. Měl si dávat většího majzla. Dávno mu mělo dojít, co se chystá: nový člen týmu, zápisné, čerstvě po Metropolitní. To už si mohl rovnou nechat na čelo vytetovat „lovná zvěř“. A teď se všichni shlukli kolem jeho stolu, sledují ho a čekají, jestli to bude brát sportovně, nebo jestli mu bouchnou saze (soudě podle úšklebku na Quinnově tváři se konstábl ani nepokouší skrývat, že ho šacuje na druhou možnost, a Asante by se ho nejraději zeptal, jestli sám nemá máslo na hlavě). Zhluboka se nadechne a o poznání zvedne koutky. Koneckonců to mohlo dopadnout hůř. Když si odbýval praxi v brixtonské base, jeden z tamních pitomců mu první den nechal na stole trs banánů.

„Tak jo, lidi,“ řekne, rozhlédne se kolem sebe s výrazem, ve kterém se, jak doufá, zračí těžká ironie i svěťácké „tohle je stará vesta“, a pronese: „Fakt vtipné.“

Gislingham se na něj s úlevou zazubí. Koneckonců, vtip je vtip a v téhle práci je musíte umět jak přijímat, tak rozdávat. Jenomže on je v roli nadřízeného seržanta pořád nový a nechce, aby si někdo myslel, že si na něj zasedl. A už vůbec ne příslušník menšiny jako Asante — jediný neběloch v týmu. Gislingham poplácá Asanteho po rameni, řekne: „Dobře ty, Tony,“ dojde k závěru, že tím by celá záležitost mohla být vyřízená, a vyrazí k automatu na kafe.

• • •

Adam Fawley

1. dubna 2018

10:25

„Takže, jak přesně to bude fungovat?“

Alex se pomalu posadí na pohovku a nohy si položí nahoru. Podám jí hrnek a ona ho obejmě dlaněmi. „Jak bude fungovat co?“ opáčí, ale tváří se potutelně.

„Dobře víš, co mám na mysli — ten drobný detail, že zatímco já pohlaví dítěte neznám, ty ano.“

Alex fouká na horký čaj, pak vzhledne a zatváří se jako nevinnost sama. „Proč by v tom měl být problém?“

Vezmu polštář, odsunu ho stranou a posadím se. „Jak se ti podaří udržet takové tajemství? Nakonec ti něco určitě uklouzne.“

Uculí se. „Pokud na mě nepoužiješ tu svoji nechvalně známou metodu výslechu, myslím, že si to dokážu nechat pro sebe.“ Když vidí, jak se tvářím, rozesměje se. „Poslechni, slibuju, že budu vymýšlet dva seznamy jmen...“

„No dobře, ale...“

„A ty hlavně nenakupuj nic modrého.“

Než stačím otevřít pus, Alex se znovu uculí a šťouchne do mě nohou. „Nebo růžového.“

S předstíraným pohoršením zakroutím hlavou. „Já to vzdávám.“

„Ne, nevzdáváš,“ namítne Alex a zvážní. „Ty přece nikdy nic nevzdáváš. Vůbec nic.“

Oba víme, že nemluví jenom o práci.

Vstanu. „Nesmíš se namáhat, jasné? Nezvedat nic těžkého. Prostě žádné hlouposti.“

Alex zvedne obočí. „Takže z toho odpoledního sekání dříví, které jsem měla v plánu, nic nebude? Kruci.“

„A kdybys potřebovala něco z obchodu, napiš.“

Alex pobaveně zasalutuje a pak do mě znovu dlabne špičkou nohy. „Běž už. Beztak jdeš pozdě. A vzpomeň si, že tímhle jsem si už jednou prošla. Když jsem tapetovala Jakeův pokoj, měla jsem dvojnásobný objem.“

Usměje se na mě a já si uvědomím, že už si ani nevzpomínám, kdy jsem ji naposledy slyšel mluvit takhle. Celé měsíce po Jakeově smrti chápala mateřství výhradně jako ztrátu. Neexistenci. Neviděla beznaděj jen v Jakeově nepřítomnosti, ale i v představě dalšího dítěte. Celou tu dobu dokázala o našem synovi mluvit jenom útrpně. Snad se jí teď vrátí něco z té radosti, kterou jí působil. Tohle dítě se nikdy nestane jeho náhradou, ani kdyby chtělo, ale možná, že by on — nebo ona — mohli představovat jisté vykoupení.

Když dojdu ke dveřím, ještě se otočím. „Jakou nechvalně známou metodu výsledku?“

Její smích mě vyprovází až k autu.

• • •

Je tři čtvrtě na jedenáct a Somerová dál stojí zasekaná v zácpě na silnici A33. Chtěla se z Hampshiru vrátit už včera večer, ale procházka po pláži plynule přešla ve večeri, při které vypila o skleničku víc vína, než bylo záhodno, a o půl jedenácté se oba shodli, že by rozhodně neměla řídit. Další plán zněl budíček v pět, aby se vyhnula pondělní ranní špičce, jenomže ani k tomu nějak nedošlo, a když odjížděla, bylo něco po deváté. Ne že by si stěžovala. Usměje se pro sebe. Navzdory horké sprše a chladu ve voze jí pokožka dál příjemně mravenčí.

Nerozhodí ji ani to, že se před prací nestihne převléknout ani zajet domů, aby si čisté šaty alespoň vyzvedla. Pípně jí mobil a ona se podívá na displej. Zpráva od Gilese. Při čtení se Somerová znovu usměje. Už už chce odpovědět něco ve smyslu, co by tomu asi řekl policejní ředitel, kdyby Giles zrovna tuhle zprávu omylem poslal jemu, ale vtom se dá auto před ní konečně do pohybu. Giles bude muset pro jednou počkat.

• • •

Když si řidič taxíku té dívky poprvé všiml, říkal si, že je opilá. Další pitomá studentka, pomyslel si, co se zlila laciným ciderem a trestuhodně pozdě klopytá domů. Byla před ním dobrých sto metrů, ale i tak viděl, jak vrávorá ze strany na stranu. Až když popojel blíž, všiml si, že pajdá. Na jedné noze měla botu s podpatkem, ten druhý se jí ale někde cestou ulomil. To ho přimělo zpomalit. A navíc to, kde ji našel: na Marton Ferry Road, několik kilometrů od civilizace. V podstatě tak daleko, jak se od ní můžete dostat, a zároveň zůstat dál v Oxfordu. Ještě když dával blinkr a zastavoval, říkal si, že ta mladá bude akorát na plech.

Jenomže pak uviděl její obličej.

• • •

V době, kdy jim zavolají, zeje jejich kancelář v podstatě prázdnou. Quinn zase lítá bůhví kde, Fawley dorazí až v poledne a Gislingham je na školení. Něco ohledně řízení lidí, říkal Everettové Baxter. Potom se ušklíbl a poznamenal, že nechápe, proč se serža vůbec namáhá, když konkrétně v téhle oblasti neexistuje nic, co by se nenaučil od vlastní ženy.

Somerová zrovna vchází se salátem a několika kávami, když vtom zazvoní telefon. Vidí, jak Everettová zvedá sluchátko, vklíní si ho mezi ucho a rameno a odpovídá na e-mail.

„Cože?“ vyhrkne najednou, popadne sluchátko a na nějaký e-mail okamžitě zapomene. „Můžete to zopakovat? Víte to jistě? A kdy se to stalo?“ Vezme do ruky tužku a něco rychle naškrábe. „Vyřídte jim, že za dvacet minut jsme tam.“

Somerová zvedne hlavu. Něco jí říká, že salát bude muset počkat. Už zase. S nákupem teplých obědů se ani nenamáhá.

Everettová položí telefon. „Na Marston Ferry Road našli nějaké děvče.“

„Našli? Jak to myslíš, ‚našli‘?“

„Je zmlácená, má bolesti a na zápěstích otlaky v místech, kde měla svázané ruce.“

„Svázané ruce? Někdo ji svázal?“

Everettová se tváří ponuře. „Obávám se, že je to ještě mnohem horší.“

• • •

Adam Fawley

1. dubna 2018

12:35

Když mi Everettová zavolá, ještě jsem na okruhu.

„Pane? Se Somerovou jsme na cestě do Lakes. Asi před deseti minutami přišlo hlášení — na Marston Ferry Road našli nějakou dívku v dost špatném stavu. Zdá se, že byla napadena.“

Signál, abych zajel na stranu, zastavil, vzal telefon do ruky a soustředil se na hovor. „Sexuální napadení?“

„To zatím nevíme, ale popravdě řečeno, celkově vlastně nevíme skoro nic.“

Už z jejího hlasu poznám, že tu něco nehraje. A jestli o Ev něco vím jistě, pak to, že má skvělý policejní čich. Má dokonalý instinkt, ale málo mu věří. Nebo sobě. Na tomhle by měl Gislingham zapracovat, až se vrátí z toho svého školení na téma lidské zdroje.

„Něco tě trápí, že jo?“

„Našli ji v roztrhaném oblečení, celou od bahna a se stopami po poutech na rukou...“

„Kriste...“

„No právě. Očividně byla v hrozném stavu. Jde o to, že odmítla jít na policii i k doktorovi. Toho taxikáře, který ji našel, přemluvila, aby ji odvezl přímo domů. Navíc po něm chtěla, aby nic nehlásil. Naštěstí ji neposlechl.“

Zalovím v palubní přihrádce a požádám ji, aby mi zopakovala přesnou adresu v Lakes. A jestli vás napadá, že jste podle názvu museli při návštěvě Oxfordu všechna ta jezera minout, na kilometry daleko nenarazíte na nic většího než rybník. The Lakes je název obytné zástavby v Marstonu ze třicátých let minulého století. Lidé té oblasti říkají prostě Lakes, protože spousta okolních silnic nese jméno právě nějakého jezera: Derwent, Coniston, Grasmere, Rydal. Těšila mě představa, jak se nějakému tvůrci územního plánu muselo hrozně stýskat po domově, ale Alex mě zpražila, že jsem snílek.

„Známe jméno té dívky?“

„Domníváme se, že Faith. Ten taxikář říkal, že měla na krku náhrdelník a na něm napsáno *Faith*. Ale kdoví, taky je možné, že šlo o jeden z těch řetízků s nápisy *Live Love Life*. Určitě jste je už viděl.“

Viděl, ale nikdy na Ev, to vím jistě. A pokud jde o toho řidiče, zdá se, že se z něj vyklubal nejen uvědomělý občan, ale i dobrý pozorovatel. Zázraky se dějí.

„Podle seznamu voličů na té adrese bydlí žena jménem Diane Applefordová,“ pokračuje Ev. „Přestěhovala se sem zhruba před rokem. Záznam nemá a celkově nic podezřelého. Akorát neexistuje žádný pan Appleford — nebo s ní aspoň nebydlí.“

„Dobře. Za deset minut jsem tam.“

„Zrovna zabočujeme na Rydal Way, ale počkáme, než do-
razíte.“

Applefordovi žijí v pěkném půldomku s obloukovým arkýřem, vydlážděnou předzahrádkou a nízkou zídkou z obdélkových bílých cihel, které jsou jedna druhé podobné jako vejce vejci. Když jsem byl malý, náš soused měl úplně stejnou. Díky ní a nabíraným záclonám v oknech působí dům jako ze sedmdesátých let.

Somerová s Everettovou vystoupí z auta a zamíří ke mně. Everettová má na sobě svůj tradiční úbor, sestávající z bílé košile, tmavé sukně a praktického přšipláště. Jen jasně červený šátek se dá považovat za rebelii. Naproti tomu Somerová je v černých džínách, kožené bundě a kotníčkových botách na vysokém podpatku s třásněmi v zadní části. Takhle se do práce obvykle neobléká, takže hádám, že víkend strávila u přítele a domů se mezitím nedostala. Jakmile mě uvidí, mírně zčervená, což jen potvrzuje, že mám pravdu. Potkala ho, když jsme dělali na případu Michaela Esmonda. Myslím toho přítele. Gilese Saumareze. Taky je polda. Nikdy nevím, jestli je dobře, když jsou oba z oboru.

„Dobré odpoledne, pane,“ pozdraví Everettová a povytáhne si kabelku výš na rameno.

Sáhnu do kapsy pro mentolku. Nosím jich s sebou plně hrsti. Přestat s kouřením je peklo, ale jinak to nejde. A tím chci říct, že jsem si to zakázal sám. Nečekal jsem, až mě o to požádá Alex.

„Je to dobrý nápad?“ zeptá se Somerová s pohledem upřeným na kulatý bonbon. „Vzhledem k těm zubům.“

Na okamžik se zarazím a pak si vzpomenu, na co jsem se dnes ráno vymluvil. Na zubaře. Univerzální výmluva. Ne že by to malé bylo tajemství — ostatní se to jednoho dne stejně dozvedí. Jenom — však víte — prostě ne hned.

„Dopadl jsem dobře,“ odvětim. „Žádné vrtání.“

Obrátím se k Ev. „Ještě něco, než půjdeme dovnitř?“

Ev zavrtí hlavou. „Víte totéž co my.“

Otevře nám žena s vysušenými blond vlasy, v bílých tepláčkách a bílé mikině s nápisem *Mladá mamina*. Bude jí kolem pětadvaceti. Vypadá unaveně. A sotva nás uvidí, okamžitě se naježí.

„Paní Applefordová?“

Nejdřív si prohlédne mě, pak moje kolegyně. „Jo. Kdo jste?“

„Jsem detektiv inspektor Adam Fawley. To jsou konstábl Everetová a konstábl Somerová.“

Žena sevře dveře o něco pevněji. „Faith se snad vyjádřila dost jasně — nepřeje si, aby se do toho montovala policie. Nemáte právo...“

„Faith je vaše dcera?“

Na okamžik zaváhá, jako by i tak prostá odpověď znamenala prozrazení něčeho, co by mělo zůstat utajeno. „Jo. Faith je moje dcera.“

„Muž, který ji našel, si o ni dělal velké starosti. A my samozřejmě také.“

Somerová se dotkne mého ramene a ukáže za sebe. Ani se nemusím otáčet. Jako bych slyšel šustění odhrnovaných závěsů.

„Smíme dál, paní Applefordová? Jen na chvílku. Bude lepší, když si promluvíme uvnitř.“

Žena letmo pohlédne na druhou stranu ulice. Taky si všimla zvědavých sousedů.

„Fajn. Ale jen na pár minut, jasně?“

Obývací pokoj je vymalovaný na světle fialovo a pohovka i křesla měla zjevně ladit, ale barvu mají tak příšernou, že se z toho dělají mžitky před očima. A navíc jsou do malého prostoru až příliš veliké. Nikdy mě nepřestane udivovat, že si lidi neumějí změřit pokoj předtím, než si do něj nakoupí nábytek. Silně to tu voní po nějakém umělém osvěžovači vzduchu. Levandule. Co jste čekali?

Nevyzve nás, abychom se posadili, a tak zůstaneme trochu toporně stát na úzkém pruhu koberce mezi sedačkou a proskleným konferenčním stolem.

„Byla vaše dcera včera v noci doma, paní Applefordová?“

Žena přikývne.

„Celou noc?“

„Jo. Nikam nešla.“

„Takže jste ji viděla u snídaně?“

Další přikývnutí.

„V kolik hodin to bylo?“ zeptá se Somerová a nenápadně vytáhne z kapsy notes.

Žena si obemkne paže kolem trupu. Snažím se z její řeči těla nevyvozovat žádné závěry, ale moc mi to neusnadňuje. „Řekla bych, že kolem tři čtvrtě na osm. S Nadine jsme odcházely před osmou, ale Faith dneska ve škole začíná později. Na autobus vyrazila kolem deváté.“

Takže ve skutečnosti neví, co její dcera dnes ráno dělala. Že se něco děje pravidelně, ještě neznamená, že se to odehraje pokaždé stejně.

„Nadine je vaše druhá dcera?“ zeptá se Somerová.

Žena přikývne. „Cestou do práce jsem ji vysadila u školy. Děláním recepční u jednoho doktora v Summertownu.“

„A co Faith?“

„Chodí na nástavbu v Headingtonu. Proto dojíždí autobusem. Je to opačným směrem.“

„A mluvila jste s ní dnes během dne?“

„Kolem desáté jsem jí psala, ale neodpověděla. Poslala jsem jí odkaz na jeden článek o Meghan Markelové. Ta svatba, víte. A šaty. Faith se o to dost zajímá. Studuje módu. Má opravdu talent.“

„A je to neobvyklé? Myslím to, že vám neodepsala.“

Na chvíli se zamyslí, pak pokrčí rameny. „Jo, to asi jo.“

A teď zase já. „Má nějakého přítele?“

Žena přimhouří oči. „Ne. Teď zrovna ne.“

„Ale kdyby měla, řekla by vám o tom?“

Ostře si mě změří. „Nemá přede mnou žádné tajnosti, jestli narážíte na tohle.“

„My vám věříme,“ ujistí ji Somerová smířlivě. „Jenom se snažíme přijít na to, kdo jí to mohl udělat... jestli za tím nemůže být někdo, koho znala...“

„Nemá přítele. O žádného nestojí!“

Rozhostí se ticho.

Somerová loupne očima po Everrettové. *Co kdybys to pro změnu zkusila ty?*

„Byla jste tady,“ promluví Ev, „když ji ten taxikář přivezl domů?“

Žena se na ni podívá a přikývne. „Normálně bych nebyla doma, ale zapomněla jsem si brýle na čtení a odskočila si pro ně.“

Ev se Somerovou si vymění významný pohled. Tuším, na co myslí: že kdyby paní Applefordová náhodou nebyla doma,

možná by se Faith pokusila to, co se stalo, utajit i před ní. Pokud jde o mě, jsem čím dál tím víc přesvědčený, že Ev má pravdu: něco tu rozhodně nehraje.

Popojdu o krok blíž. „Paní Applefordová, víte, proč se Faith rozhodla s námi nemluvit?“

Okamžitě se nasupí. „Prostě nechce. To by vám mohlo stačit, ne?“

„Ale jestli byla znásilněna...“

„Nikdo ji neznásilnil!“ Její tón nesnese odporu. Tvrdí to naprosto přesvědčivě.

„Kde berete tu jistotu?“

Výraz v jejím obličejí se zatvrdí. „Řekla mi to. Faith mi to řekla. A moje dcera není žádná lhářka!“

„To nikdo netvrdí. Ani nenaznačuje.“ Dívá se někam mimo mě. „Poslyšte, uvědomuju si, že vyšetřování znásilnění bývá dost traumatická záležitost — a nikomu nelze vyčítat, kdyby ho taková představa odradila —, ale dnešní metody jsou jiné. Máme školené policisty — tady konstábl Everettová...“

„Faith nikdo neznásilnil.“

„To opravdu rád slyším, ale přesto se může jednat o závažný zločin: napadení, ublížení na zdraví...“

„Kolikrát vám to mám opakovat? K žádnému zločinu nedošlo a ona nechce nikoho obvinít. Tak dáte nám už konečně pokoj?“

A potom si nás jednoho po druhém změří. Chce, abychom vypadli a řekli, že kdyby si to Faith rozmyslela, může se nám ozvat. Ale to nemáme v úmyslu. Aspoň já tedy ne.

„Vaše dcera na dvě hodiny zmizela,“ upozorní ji Everettová opatrně. „Od devíti zhruba do jedenácti, kdy ji krátce po jedenácté hodině pan Mullins našel pochodovat po Marston Ferry Road v příšerném stavu — plakala, měla zablácené šaty a zlomený podpatek. Něco se jí muselo stát.“

Paní Applefordová zčervená. „Podle mě šlo o nějaký hloupý vtip. Pitomý aprílový žertík, který se trochu zvrhl.“

Nikdo v pokoji tomu nevěří. Dokonce ani ona sama.

„Jestli se skutečně jednalo o vtip,“ řeknu po chvíli, „byl bych rád, kdyby nám to potvrdila sama Faith. Prosim. Ale pokud o vtip nešlo, ten člověk, který Faith napadl, může udeřit znovu a další dívka by mohla prožít stejné trauma jako vaše dcera. Jsem přesvědčený, že to byste jistě nechtěly. Ani jedna z vás.“

Paní Applefordová můj pohled vydrží a neuhne. Není to zrovna šach mat, ale chci jí sakra ztížit možnost odmítnout.

„Pokud se nepletu, je Faith doma, vidíte?“

„Jo,“ připustí nakonec. „Je venku na zahradě.“ Šla se nadýchat čerstvého vzduchu? Na cigaretku? Nebo aby zdrhla před tímhle fialovým hnusem? Popravdě řečeno, ve všech třech bodech bych s ní byl zajedno.

Paní Applefordová se zhluboka nadechne. „Tak dobře, půjdu ven a zeptám se, jestli s vámi chce mluvit, ale přemlouvat ji rozhodně nebudu. A pokud odmítne, je to její věc.“

Lepší než nic.

„Dobrá. Počkáme tady.“

Jakmile se za ní zavřou dveře, začnu bloumat po pokoji. Obrazy na zdi jsou impresionistické. Hlavně Monet. Rybníky, lekníny a podobně. Možná vám budu připadat jako cynik, ale mám podezření, že ty jediné v nabídce měly správný odstín lila.

„Ráda bych se tam jednou podívala,“ řekne Ev a ukáže na most v Giverny. „Kdybych vyhrála v loterii, rozhodně je na seznamu. A našla někoho, kdo by jel se mnou.“ Ušklíbne se. „Dál tam samozřejmě mám Tádž Mahal a Bora Bora.“

Somerová zvedne oči a usměje se. Stojí u krbové římsy a prohlíží si rodinné fotografie. „To já taky. Bora Bora rozhodně.“

Vidím, jak si Ev se Somerovou vymění významný pohled, po kterém se Somerová začne znovu usmívat, a jakmile si uvědomí, že jsem si toho všiml, odvrátí zrak.

Ev se ke mně obrátí. „Možná by nebylo od věci, kdybych šla hledat toaletu. Jestli mi rozumíte.“

Přikývnu a ona rychle vyklouzne z místnosti. Téměř v témže okamžiku se z chodby ozvou kroky a Diane Applefordová se vrátí do obýváku.

„Je připravená mluvit...“

„Díky.“

„Ale jediné se ženou,“ dodá. „S vámi ne!“

Podívám se na Somerovou. Přikývne. „Žádný problém, pane.“

Otočím se zpátky k Diane Applefordové a nasadím svůj nejlepší úsměv z kategorie „pomáhat a chránit“. „Já ji chápu, paní Applefordová. Počkám na kolegyně v autě.“

• • •

Ev se zastaví nahoře nad schody. Po levé straně jsou otevřené dveře do koupelny. Bílé kachličky, těžký plastový závěs a silný puch odbarvovače. Všimne si, že ručníky (úhledně poskládané, ne jako u ní doma) mají stejně fialkovou barvu jako zdi dole. Pomalu se z toho stává téma dne.

Před sebou má další troje dveře; dvoje z nich otevřené. Za jedněmi se skrývá hlavní ložnice se saténovým přehozem (kdo uhodne barvu, tentokrát nevyhrává nic), u druhého pokoje dojde Ev k závěru, že patří mladší dceři. Hromada oblečení a tenisek, které zůstaly ležet přesně tam, kam dopadly. Peřina odkopnutá na stranu, změt plyšových hraček a toaletka na make-up. Co nejtíšeji dojde Ev ke třetím, zavřeným

dveřím a v duchu děkuje za tloušťku koberce. Něco takového by se u ní doma neujalo — kočka by si na něm smlsla k snídani. Miluje totiž jakékoli cucky.

Prostor, který se před ní otevře, je přesným opakem sestřina pokoje. Skříňky pozavírané a z prádelníku nic nečouhá ani nepadá ven. Dokonce i kupka časopisů *Grazia* je úhledně srovnaná. To ale Everettovou nezaujalo. Nikdo, kdo by vešel dovnitř, by si toho nevšimal. Pokoji totiž dominuje obrovská nástěnka přes celou protější stěnu, posetá odshora až dolů obrázky na křídovém papíře, vystřiženými z různých časopisů, malými plastovými taštičkami posetými barevnými korálky a knoflíky, klubky příze, vzorky různých materiálů, kousky krajky a umělé kožešiny i lístečky s poznámkami napsanými tlustým červeným fixem. A mezi tím vším jsou roztroušené skici, které musela kreslit sama Faith. Everettová se rozhodně nepovažuje za žádnou odbornici na módu, ale i ona pozná, že některé návrhy mají šmrnc. Faith dokáže vypíchnout jeden detail, na kterém založí celý model: tvar podpatku, splývavost materiálu nebo spuštěný rukáv.

„V jedné věci má její matka pravdu,“ pronese Ev tiše. „Ta holka má fakt talent.“

A vtom se za ní ozve něčí hlas. „Kdo sakra jste?!“

• • •

„Tohle je Faith.“

Dívka projde kolem matky na světlo. Somerová si okamžitě všimne, že je moc hezká. Ani vlasy stažené halabala do ohonu a rozmazaná řasenka nedovedou skrýt půvabné rysy její tváře. Taky je hubená jako lunt a plandavý svetr,

do kterého se zabalila jako do deky, to jenom zdůrazňuje. Musí ho nosit pěkně dlouho: ve vlně jsou vidět díry a manžety má prodřené.

Somerová k ní popojde o krok blíž. „Co kdyby ses posadila? Nedala by sis něco? Čaj? Vodu?“

Dívka na okamžik zaváhá, pak zavrtí hlavou. Pomalu přejde k pohovce a jednou rukou se podpírá jako stařena.

Somerová svažší čelo. „Máš bolesti?“

Dívka znovu zavrtí hlavou. Zatím nepromluvila.

Matka se posadí hned vedle ní a vezme ji za ruku.

„Jmenuju se Erica,“ začne Somerová a usedne do křesla naproti nim. „Vím, jak je to pro tebe těžké, ale jsme tady, abychom ti pomohli.“

Dívka na okamžik zvedne zrak. Na řasách se jí lesknou slzy.

„Mohla bys nám popsat, co se ti stalo?“ požádá Somerová opatrně. „Ten muž, který tě našel — pan Mullins —, říkal, žeš byla dost rozrušená.“

Faith se zhluboka, roztřeseně nadechne. Po tvářích jí kanou slzy a ona se ani nenamáhá je stírat. Matka jí pevně stiskne ruku. „To nic, zlatíčko. Dej si načas.“

Dívka se na ni podívá, znovu skloní hlavu a manžety svetry si přetáhne až přes prsty. Somerová si přesto stačí všimnout odřenin na kloubech a otlaků na zápěstí. Přestože má dívka krásně nalakované nehty, jeden je zlomený a špičku má tak ostrou, že by se s ní mohla snadno pořezat. Faith je doma už několik hodin, ale ještě si ho nezapilovala. A právě to o mladé ženě, která o sebe tak dbá, vypovídá, že se jí muselo přihodit něco moc zlého.

„Máma říkala, že studuješ módu na vyšší odborné škole,“ pokračuje Somerová. „Chtěla by ses tomu věnovat? Chceš být módní návrhářka?“

Dívka se na ni podívá. „Boty,“ řekne chraplavým hlasem. „Chci navrhovat boty.“

Somerová se uculí. „Taky pro ně mám slabost.“ Ukáže na ty, co má zrovna na sobě. „Což je vidět.“

Faith se sice úplně neusměje, ale napětí povolí, byť jen o chloupek. A potom se náhle zachvěje, ačkoli v místnosti je teplo — dokonce horko.

„Mám za to,“ obrátí se Somerová k její matce, „že šálek čaje by Faith přišel vhod.“

Žena se zamračí. „Říkala, že nic ne...“

„Mám zkušenosti s jednáním s lidmi, kteří jsou v šoku, paní Applefordová. A ať už se vaší dceři stalo cokoli, potřebuje horký čaj se spoustou cukru.“

Diane Applefordová na okamžik zaváhá a pak se otočí k dceři. „Vydržíš tady na chvíli sama?“ zeptá se starostlivě. „Můžeš ji kdykoli požádat, aby odešla.“

Faith rychle přikývne. „To je dobrý, mami. Čaj by byl fajn.“

Somerová počká, až žena odejde, a teprve pak znovu promluví. Faith sedí toporně na kraji pohovky s rukama vklíněnými mezi kolena.

„Máš štěstí, že o tebe maminka takhle pečuje,“ podotkne Somerová. „Kéž by pro mě totéž dělala ta moje.“

Dívka se na ni podívá a mdle se usměje. „Jenom o mě má starost, to je celý.“

„Od toho přece mámy jsou.“

Faith pokrčí rameny. „Asi jo.“

„Ale někdy to člověku brání o některých věcech mluvit. Hlavně o těch nepřijemných. Protože čím víc nás naše rodina miluje, tím těžší je pro nás říct něco, co je může zranit.“

Dívce se do obličeje nahrnula červeň: dvě rudé skvrny na pobledlých tvářích.

„Takže, Faith,“ řekne Somerová a trochu se předkloní, „když jsme tady teď zůstaly samy, mohla bys mi říct, co se ti stalo?“

• • •

Everettová se prudce otočí a před sebou uvidí mladou dívku s mastnými tmavými vlasy a v džínách s dírami na kolenou. Je o něco menší a kapánek tlustší než Ev. Aniž by nad tím přemýšlela, okamžitě jí prolétne hlavou: „Z té modelka nikdy nebude.“ Evina matka se o ní takhle vyjádřila, když si myslela, že ji dcera neslyší. Ev tehdy nemohlo být víc než deset. Do té doby o svém vzhledu nikdy moc nepřemýšlela, ale po tom, co zaslechla, už nebylo cesty zpět. Začala si všimnat, jak lidé reagují na dívky hezčí než ona, zajímat se o to, co má na sobě, a cítila, že tolik neznamená, protože vypadá hůř. A teď tady stojí a myslí si totéž o někom jiném. Ev cítí, že se červená. Jako by svoji domněnku vyslovila nahlas. Hodnotila stejně i Faith, aniž by si uvědomovala, že to dělá?

Dívka si ji dál nevrle prohlíží.

„Promiň,“ vyhrkne Everettová. „Ty budeš Nadine, že?“

Dívka se nenamáhá s odpovědí. „A Faith vám dovolila, že sem můžete? Nepotřebujete povolení nebo něco, abyste se lidem mohli hrabat ve věcech?“

„V ničem jsem se nehrabala — hledala jsem záchod a dveře byly otevřené a...“

„To teda nebyly. Nikdy nenechává otevřené dveře do svého pokoje. Rozumíte? Nikdy!“

Na to Ev nemá co říct.

Nadine stojí ve dveřích, Everettová se kolem ní prosmýkne a stydí se ještě víc. Lhaní jí nikdy moc nešlo.

• • •

Dole v obývacím pokoji Somerová stojí a schovává notes zpátky do bundy. Když uvidí Ev, nenápadně zavrtí hlavou. Zdá se, že rozhovor je u konce.

Diane Applefordová objímá starší dceru kolem ramen. „Nechala jsem ji s vámi na pět minut o samotě a vy jste ji podrobila křížovému výslechu...“

„To rozhodně ne,“ namítne Somerová, „opravdu, já jsem...“

„Snad jsem se vyjádřila jasně,“ skočí jí paní Applefordová do řeči. „Faith říká, že ji nikdo nenapadl. Tvrдила vám snad něco jiného?“

„To ne, ale...“

Faith je v obličejí úplně rudá a dívá se do země.

„V tom případě bych byla ráda, kdybyste zase šli. Všichni. Určitě máte mnohem důležitější věci na práci. Třeba vyšetřování nějakého skutečného zločinu!“

Ve dveřích se objeví Nadine.

„Zlatíčko, vyprovodila bys paní policistky ke dveřím?“ požádá ji Diane Applefordová. „Jsou na odchodu.“

Když Somerová prochází kolem Faith, podívá se jí do očí. „Kdyby sis chtěla promluvit, víš, kde mě najdeš.“

Dívka se kousne do rtu a potom krátce přikývne.

• • •

Fawley mezitím čeká u auta a prohlíží si nějaký kus papíru o velikosti fotografie. Když je uvidí přicházet, rychle ho schová.

„Z vašich výrazů soudím, že jsme moc nepokročili.“

Somerová zavrtí hlavou. „Je mi líto, pane. Konečně jsme se k něčemu dostávaly, ale vtom se vrátila její matka a zhodnotila, že jsem až příliš vlezlá. Fakt nevím, jak jsem se jí měla

vyptávat a nebyt přitom aspoň maličko vlezlá. Náš rozhovor tím každopádně skončil.“ Somerová pokrčí rameny.

„Ale něco přece jen máme, pane,“ dodá Everettová. „Somerová si toho všimla.“

Fawley zvedne obočí a obrátí se zpátky k Somerové. „Ano?“

„Došlo mi to, až když jsme odcházely,“ řekne Somerová. „Její vlasy. Byla v takovém stavu, že jsem si to nejdřív neuvědomila, ale když jsme zůstaly samy, všimla jsem si, že se Faith pořád tahá za vlasy na pravé straně. Stoprocentně to nevím, ale myslím si, že jí pár pramenů schází.“

• • •

Adam Fawley

1. dubna 2018

14:15

„Takže co máme dělat?“ zeptá se Baxter.

Je krátce po druhé hodině a Everettová informuje ostatní o případu Applefordová. No, o případu... případ to zatím není a nebude, pokud a dokud nepřijdeme na nějaké nové, podstatné skutečnosti. Což jsem jim taky řekl.

„Není toho moc, co můžeme dělat. Faith i její matka tvrdí, že jde o nedorozumění. Aprílový žertík, který se ‚trochu zvrhl‘.“

„Pěkně hnusný aprílový žertík,“ poznamená Quinn ponuře a složí ruce na hrudi. „A nepovažuje se dneska vyškubnutí něčích vlasů bez souhlasu jejich majitele za ublížení na zdraví?“

„Mohly být i ustřižené,“ ozve se Somerová. „Dobře jsem na ně neviděla.“

Vložím se do věci: „Ať je to jak chce, Quinn má pravdu. Je to ublížení na zdraví. Ale pořád jenom hádáme. Faith nám

neřekla, jak se to stalo. A vzhledem k tomu, že odmítá prozradit, kdo z jejích kamarádů za tím stojí...“

„Pěkně hnusný kamarádi, to vám teda povím. Když holce udělají něco takovýho.“ Zase Quinn. Určitě nejsem jediný, koho jeho nenadálý záchvat soucitu překvapil. Všimnu si, jak Ev tázavě zvedla obočí, ale naštěstí nikdo nic neřekne. Nerad bych, abychom tenhle slibný nový vývoj utnuli hned v zárodku.

„Ale musel to být někdo z jejích kamarádů, ne?“ ozve se jeden seržant. „Cizí člověk si z vás přece na apríla takhle nevystřelí.“

„Ale znásilnit tě klidně může,“ pronese Asante tiše.

Rozhostí se ticho, které přeruší až Baxter. Zopakuje svoji otázku. Netečně, skoro apaticky. „Takže co máme dělat?“

Mračí se, a upřímně řečeno, já ho chápu. Může se z toho vyklubat kolosální ztráta času. Na druhou stranu — co když se to stane znovu...

„Jestli nám zítra na stole přistane nějaký zásadní případ, stáhneme se, nicméně do té doby zkusíme aspoň trochu zapátrat. Ale diskrétně! A aby bylo jasno: Faith nic špatného neudělala, a rozhodně nechci, aby to vypadalo, že vyšetřujeme oběť. Je ale možné, že tady došlo ke zločinu, a nerad bych, aby to tomu člověku prošlo jenom proto, že se s námi Faith bojí mluvit. Jasný? Takže: nejdřív si znovu promluvíme s tím taxikářem — Mullinsem. Už podal svědectví?“

„Ne, pane,“ odpoví Somerová. „Ale máme na něj kontakt. Můžeme mu zavolat.“

„Výborně. A zkontrolujte silniční kamery na Marston Ferry Road — zjistěte, jestli se z nich nedá vyčíst, odkud Faith přišla a jestli tam s ní byl někdo předtím, než ji Mullins nabral do auta. A vyžádejte si kamerový záznam z benzinky na kruhovém objezdu.“

„Někdo ji mohl vysadit,“ poznamená Somerová. „Mullins říkal, že měla ulomený podpatek. S tím by moc daleko nedošla. A musela se pohybovat dost pomalu.“

Jeden seržant ukáže na její boty. „Mluví z tebe zkušenost, co, Somerová?“ podotkne pobaveně.

Chvilí počkám, až smích odezní. „Zajedeme na tu oděvní školu a zkusíme najít nějaké Faithiny kamarádky. A taky se poptáme, jestli neměla s někým nějaký konflikt.“

„Takhle hezké holky nebývají moc populární,“ podotkne Everettová.

„Může v tom figurovat i nějaký kluk,“ přitaká Quinn. „I kdyby neměla přítele, někdo se o ni mohl nemístně zajímat a jeho holce to třeba vadilo. Pokud je to teda taková krasavice, jak říkáte.“ Při těch slovech si Quinn prohrábne vlasy. Nejspíš si to ani neuvědomuje, dělá to automaticky, zato ostatní si všimnou. Sám sebe totiž považuje za krasavce. Everettová se užuž nadechuje, aby něco řekla, ale v poslední vteřině se s nadlidským úsilím ovládne a poznámku spolkne. Všimnu si, že Somerová se kření.

Zato Baxter se dál soustředí výhradně na práci. „Můžu omrknout její sociální síť. Nemělo by být složité zjistit, s kým se baví.“

„Dobře — udělej to. Asante, ty si promluvíš s Mullinsem, Somerová, vy s Quinem zajedete do té školy.“

Somerová vypadá ustaraně. „Musíme být opatrní — víte přece, jak to na takových školách chodí. Drby se šíří rychlostí světla.“

„Vy dva už určitě na něco přijdete. Kdyby všechno ostatní selhalo, vymluvte se na školení o bezpečnosti v ulicích. A Somerová — nepřevlékej se.“

Somerová vykulí oči. „Dobře, jestli myslíte, že to pomůže.“

Suše se usměju. „Hlavně si myslím — a jsem si tím skoro jistý —, že její kamarádky budou taky studovat módu.“

A kdyby ani tohle nezabralo, pořád máme v záloze okázalý šarm detektiva konstábla Garetha Quinna.

• • •

Vyšší odborná škola připomíná Somerové střední, na které učila těch pár měsíců předtím, než se dala k policii. Stejně betonové panely a skleněné tabule, stejně vydržený trávník a uměle vypadající keře a stejně omšelá stará auta, vedle kterých Quinnovo nablýskané audi vyniká jako plnokrevník mezi osly. Když spolu ještě chodili, pustila mu jednou z legrace hit od Shanii Twainové. Zpívá se v něm o chlapíkovi, který dává svému autu pusu na dobrou noc. Ani ji nepřekvapilo, že Quinнови celý vtip kompletně unikl. Zrovna teď okázale zaparkoval hned vedle starého otrískaného saaba a následně ostantativně dlouze zamyká. Somerová si všimne, jak si je studenti zkoumavě prohlížejí. Pozornost je celkem spravedlivě rozdělená mezi vůz (kluci) a jeho řidiče (převážně dívky, ale ne výhradně). Ani to ji nepřekvapuje. Quinn je urostlý, má atletickou postavu, výborně vypadá a doslova srší sebevědomím. Přestože se rozešli a on se k ní po rozchodu choval jako idiot, nemůže Somerová popřít, že svoje kouzlo Quinn má. A nutno uznat, že se nakonec uvolil k omluvě, nebo něčemu, co se jí dost podobalo. Každopádně na něj hodně nezvyklý výkon. Nedávno se k ní doneslo, že snad někoho má.

Quinn si konečně přestane hrát s klíčky od auta, obejde vůz a připojí se k ní.

„Jak na to půjdeme?“

„Přemýšlela jsem o tom. Začala bych v ředitelně, abychom si udělali celkový obrázek, a jestli s tím bude ředitelka

souhlasit, promluvíme si i se studenty. Řekneme jim, že jsme tady kvůli bezpečnosti v ulicích, jak navrhoval Fawley.“

Quinn se ušklíbne. Fawleyho má rád, to Somerová dobře ví, a navíc mu jeho šéf několikrát kryl záda, jenomže Quinn je od přírody soutěživý typ a raději by přišel s vlastním nápadem. Samozřejmě lepším. Ale to netřeba zdůrazňovat.

„Co se jí přímo zeptat?“ navrhone. „Uvidíme, jestli se tady v poslední době neodehrálo něco, co by vysvětlovalo, proč se ve škole zničehonic objevili dva policajti. Třeba drogy nebo tak.“

Somerová musí uznat, že to je lepší nápad.

Začne se rozhlížet, aby našla ukazatele k jednotlivým kancelářím, ale Quinn ji předejde.

„Tím se netrap,“ řekne. „Někoho se zeptám.“

O pět minut později následuje Somerová Quinna a jednu studentku směrem k ředitelně. Jdou po schodech, protože to bude trvat déle, a studentka, které se Quinn zeptal na cestu, má shodou okolností dlouhé plavé vlasy, kratinkou sukni a s neutuchajícím nadšením hltá každé Quinnovo slovo. Už jí stihl povyprávět o dvou případech vraždy, u kterých, jak Somerová ví, se sotva ochomýtl, ale rozhodne se, že mu nebude kazit show. Jenom doufá, že ta nová přítelkyně ví, do čeho jde.

• • •

Výslech Neila Mullinse, vedený na policejní stanici

v St. Aldate v Oxfordu

1. dubna 2018, 16:15

Výslech vede detektiv konstábl A. Asante

AA: Díky, že jste přišel, pane Mullinsi. Nemělo by to zabrat moc času.

- NM: To je v pořádku. Mám to po cestě domů. Jak se jí daří — té dívce?
- AA: Je dost otřesená. Pořád se snažíme přijít na to, co přesně se stalo. A právě proto jsme s vámi chtěli ještě jednou mluvit. Uvidíme, jestli si nezapomenete na něco dalšího, o čem jste se prve třeba nezmínil.
- NM: Pokud vím, tak ne. Bylo to, jak jsem vám říkal už do telefonu: uviděl jsem ji před sebou, šla po krajnici. Vlastně nešla, spíš klopýtala. Proto mě napadlo, že je opilá.
- AA: Byla obrácená zády k vám?
- NM: Přesně tak. Jel jsem do Marstonu. Narazil jsem na ní kousek od odbočky k tamní hospodě — Victoria Arms se to jmenuje.
- AA: To je dost daleko od obydlených domů, že? Nepřipadalo vám to divné?
- NM: Jo, právě že připadalo. Proto jsem zpomalil. A tehdy jsem si toho všiml.
- AA: Čeho?
- NM: V jakém je stavu. Brečela — make-up měla rozmazaný po celém obličejí, šaty roztrhané. Nejdřív mě napadlo, že krvácí, ale pak mi došlo, že je jenom celá od bahna. Zasvinila mi celé auto.
- AA: Co měla na sobě?
- NM: Copak vy po něčem takovém nezajistíte šaty oběti? V telce to dělají vždycky.
- AA: Potřebujeme to slyšet od vás jako součást výpovědi, pane Mullinsi. Znáte tahle nařízení shora.
- NM: Povídejte mi o nich. Polovinu života jsem strávil pitomým papírováním — právě proto jsem začal jezdit s taxíkem...
- AA: Co to oblečení, pane Mullinsi?
- NM: No jo, jasně. Pardon. Měla na sobě modrou bundu. Asi džínovou, řekl bych. A pod ní nějaký bílý top, ale z toho

- jsem moc neviděl. A pak ty sandály na podpatku, jak jsem říkal. A krátkou černou sukýnku.
- AA: Měla u sebe kabelku? Batoh? Něco?
- NM: Ne, to určitě ne.
- AA: Co se stalo, když jste zastavil?
- NM: Vyklonil jsem se a zeptal se, jestli je v pořádku. Jestli nepotřebuje pomoci. Pitomá otázka, co? Bylo jasné, že není v pořádku...
- AA: Co odpověděla?
- NM: Doklopýtala k autu a zeptala se, jestli bych ji neodvezl domů.
- AA: A nevadilo jí nastoupit k vám do auta? Neměla z vás strach?
- NM: Asi díky tomu, že viděla taxík, byla v pohodě. A navíc se hlavně snažila co nejrychleji vypadnout tam odsud. Ale nechtěla si sednout ke mně dopředu — vlezla si dozadu. Na tom trvala. A ačkoli byla pekelná zima, celou cestu měla otevřené okno.
- AA: Možná proto, aby mohla volat o pomoc, kdyby bylo potřeba?
- NM: Jo, to je možný. Takhle jsem o tom nepřemýšlel.
- AA: Řekla vám něco o tom, co se jí stalo?
- NM: Ne. To víte, nechtěl jsem na ni tlačit. Chápete, ne? Řekl jsem, že ji odvezu rovnou na policejní stanici, ale ona zpanikařila a tvrdošjně odmítala. S policií nechtěla nic mít. Navrhl jsem nemocnici, ale nechtěla ani tam. Tak jsem ji odvezl, kam si řekla.
- AA: Na Rydal Way?
- NM: Přesně tak. Až později mě napadlo, že to proto šla tím směrem. Snažila se dostat domů.
- AA: Když jste přijel, byl někdo doma?
- NM: To nevím. Šla zadem.
- AA: O tom jste se předtím nezmínil.
- NM: Promiňte. Nenapadlo mě, že je to důležité.